

Sygn. akt VI Ka 470/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Marek Klebanowicz (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013r.

sprawy **J. F. i D. S.**

oskarżonych z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 8 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 744/11

I. na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarką w wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 08.04.2013r. w ten sposób, że w miejsce mylnie wpisanej sygnatury II K 180/11 wpisuje prawidłową II K 744/11,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. F. i D. S. w ten sposób, że uchyła obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody orzeczony w pkt 7 zaskarżonego wyroku,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego J. F. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

V. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 470/13

UZASADNIENIE

J. F. i D. S. zostali oskarżeni o to, że: I. w dniu 17 listopada 2008 r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w W. oddział w J., w ten sposób, że po uprzednim nakłonieniu przez J. F. namówił ustaloną wcześniej osobę do przedłożenia za pośrednictwem D. S. w (...) Bank S.A. podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach w nieistniejącej Firmie Handlowo - Produkcyjno - Usługowej (...) oraz wniosku zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenia, iż jest tam zatrudniony na czas nieokreślony i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w kwocie 1930 zł netto i wprowadzenia tym uprawnionego pracownika banku w błąd co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla

uzyskania kredytu, doprowadzili do zawarcia umowy kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 35000 zł, czym działali na szkodę wyżej wskazanego banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

II. w dniu 9 grudnia 2008 r., w J., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w W. oddział w J. w ten sposób, że po uprzednim nakłonieniu przez J. F. ustaloną osobę do przedłożenia za pośrednictwem D. S. w (...) Bank S.A. podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach w nieistniejącej Firmie Handlowo- Produkcyjno-Uslugowej (...) oraz wniosku zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenia, iż jest tam zatrudniony na czas nieokreślony i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w kwocie 1980 zł netto i wprowadzenia tym uprawnionego pracownika banku w błąd co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadzili do zawarcia przez ustaloną wcześniej osobę kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 35000 zł, czym działali na szkodę wyżej wskazanego banku tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

III. w dniu 23 grudnia 2008 r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K.i M. J., co do którego materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania innymi, jak dotąd nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A.w W.oddział w J., w ten sposób, że po uprzednim nakłonieniu przez R. K.i J. F., M. J.do przedłożenia za pośrednictwem D. S.w (...) Bank S.A.podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach w firmie "(...)- H. M." z siedzibą w Z.i podrobionej kserokopii umowy o pracę oraz wniosku zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenie, iż jest tam zatrudniony na czas nieokreślony i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w kwocie 1850 zł netto i wprowadzenia tym uprawnionego pracownika banku w błąd, co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadzili do zawarcia przez M. J.kredytu gotówkowego o nr (...)na kwotę 20000 zł, czym działali na szkodę wyżej wskazanego banku tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

IV. w dniu 23 grudnia 2008r., w J., działając wspólnie w porozumieniu z T. Z. oraz z innymi, jak dotąd nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w W. oddział w J., w ten sposób, że J. F. nakłonił T. Z., do przedłożenia za pośrednictwem D. S. w (...) Bank S.A. podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach w firmie PPHU (...) z siedzibą w Z. i podrobionej kserokopii umowy o pracę oraz wniosku zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenia, iż jest tam zatrudniony na czas nieokreślony i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w kwocie 1890 zł netto i wprowadzenia tym uprawnionego pracownika banku w błąd co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i doprowadził do zawarcia przez T. Z. umowy kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 20000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nie przedłożenie dodatkowych dokumentów stanowiących podstawę wypłaty przyznanych środków, czym działali na szkodę wyżej wskazanego banku, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

V. w dniu 15 stycznia 2009r., w J., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G.oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A.w W.oddział w J., w ten sposób, że po uprzednim nakłonieniu przez J. F.T. G.do przedłożenia za pośrednictwem D. S.w (...) S.A.kserokopii podrobionej umowy o pracę i podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach w Hurtowni (...)M. Ł.z siedzibą w B.oraz wniosku zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenia, iż jest tam zatrudniony na czas nieokreślony i osiąga z tego tytułu dochód miesięczny w kwocie 1900 zł netto i wprowadzenia tym uprawnionego pracownika banku w błąd co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadzili do zawarcia przez T. G.kredytu gotówkowego o nr (...)na kwotę 35000 zł, czym działali na szkodę wyżej wskazanego banku, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

a nadto J. F. został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 26 lutego 2009 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z W. R., co do którego materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz inną nie ustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w W. Filię w B., w ten sposób, że nakłonił W. R. do złożenia w (...) Banku S.A., uprzednio podrobionego zaświadczenia o zarobkach i zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Z. oraz wniosku o przyznanie kredytu w kwocie 15000 zł zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenie co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wskazanego kredytu, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wycofanie się W. R. z zawarcia umowy tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

VII. w dniu 12 marca 2009 r., w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ć., co do którego materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w W., w ten sposób, że nakłonił M. Ć. do złożenia w (...) Bank S.A. uprzednio podrobionego zaświadczenia o zarobkach zatrudnieniu w firmie (...) Z. K. z siedzibą w B. oraz wniosku kredytowego zawierającego nieprawdziwe, pisemne oświadczenie co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przez niego wskazanego kredytu i zawarcia na podstawie tych dokumentów umowy kredytowej na kwotę 20000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na negatywną weryfikację wniosku kredytowego, czym działał na szkodę wyżej wymienionego banku tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

VIII. w dniu 12 marca 2009 r. w Z., w samochodzie osobowym marki M. ukrywał dokumenty w postaci:

- dowodu osobistego serii (...) na nazwisko J. Z.,
- dowodu osobistego serii (...) na nazwisko Z. O.,
- dowodu osobistego serii (...) na nazwisko M. Ś.,
- prawa jazdy nr (...) na nazwisko K. K.,
- książeczki wojskowej nr (...) na nazwisko K. K.,
- paszportu o nr (...) na nazwisko J. T.,
- paszportu o nr (...) na nazwisko A. K.,
- paszportu serii (...) na nazwisko A. P.,
- książeczki wojskowej na nazwisko K. K.,
- paszportu Republiki Czeskiej nr (...) na nazwisko K. F. przy czym nie miał prawa nimi rozporządzać, tj. o czyn z art. 276 kk,

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 744/11:

1. uznał oskarżonego J. F. za winnego popełniania czynów opisanych w pkt. I, II, III, IV, V, VI, VII części wstępnej wyroku stanowiących przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy przyjęciu, że przestępstwa te popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2. uznaje oskarżonego J. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 276 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu J. F. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

4. uznał oskarżonego D. S. za winnego popełniania zarzuczanych mu czynów opisanych w pkt. I, II, III, IV, V części wstępnej wyroku stanowiących przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy przyjęciu, że przestępstwa te popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby,

6. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obsłudze finansowej podmiotów gospodarczych i osób fizycznych i związanych z dysponowaniem środkami finansowymi publicznymi i prywatnymi na okres 3 (trzech) lat,

7. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych J. F. i D. S. solidarnie obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez uiszczenie na rzecz (...) Bank w W. kwoty 125.000 (sto dwadzieścia pięć tysięcy) zł,

8. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późno zm.) zwolnił oskarżonego J. F. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty,

9. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego D. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stosownie do jego udziału w sprawie i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późno zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 400 (czterysta) zł,

10. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002r. nr 123, poz. 1058 tekst jednolity) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 1428 (tysiąc czterysta dwadzieścia) zł tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego J. F. oraz dalsze 328,44 (trzysta dwadzieścia osiem złotych 44/100 gr) tytułem podatku V A T.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego J. F. zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na jego korzyść.

Powołując się na przepis art. 427 kpk i art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci naruszenia art. 7 k.p.k., art. 91 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, poprzez:

a) uznania za w pełni wiarygodne zeznań świadka M. J. i przyjęcie iż korespondują one z zeznaniami świadka R. K., podczas gdy z zeznań R. K. wynika, iż to on nakłaniał M. J. do zaciągnięcia kredytu, a J. F. wskazał, iż jedynie woził M. J. do J.,

b) uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka T. Z. albowiem nie unikał on odpowiedzialności karnej za popełnione przez siebie przestępstwo i nie miał interesu w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego J. F., podczas gdy świadek ten mógł mieć interes w tym, aby obciążając ww. pomniejszy swój udział w czynie,

c) uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka T. G. albowiem nie unikał on odpowiedzialności karnej za popełnione przez siebie przestępstwo i nie miał interesu w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego J. F., podczas gdy świadek ten mógł mieć interes w tym, aby obciążając ww pomniejszyć swój udział w czynie,

d) uznanie za w pełni wiarygodne wyjaśnień złożonych przez W. R. jako oskarżonego, albowiem nie unikał on odpowiedzialności karnej za popełnione przez siebie przestępstwo i nie miał interesu w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego J. F., podczas gdy W. R. nie został przesłuchany w charakterze świadka, a przesłuchiwany jako oskarżony mógł mieć interes w tym, aby obciążając J. F. pomniejszyć swój udział w czynie,

2) błąd w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony J. F.:

a) nakłonił M. P. do zaciągnięcia kredytu gotówkowego, podczas gdy przesłuchiwany w toku postępowania M. P. wskazał, iż nazwisko F. nic mu nie mówi, a oskarżony wskazał, iż jedynie woził go do J.,

b) wspólnie z J. G. nakłonił M. S. do zaciągnięcia kredytu gotówkowego, podczas gdy w toku postępowania nie został przesłuchany J. G., a M. S. wskazał, iż J. F. nie był związany z kredytem i nie wiozł go do J.,

c) nakłonił M. J. do zaciągnięcia kredytu, podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, iż uczynił to R. K., a J. F. jedynie woził M. J. do J.,

d) nakłonił T. Z., T. G. oraz W. R. do zaciągnięcia kredytu gotówkowego, podczas gdy w materialne dowodowym brak jest wiarygodnych dowodów na takie zachowanie oskarżonego.

3) rażąco niewspółmierność orzeczonej oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby, pomimo istnienia ku temu przesłanek, podczas gdy dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, czy też zapobieżenia przez niego powrotowi do przestępstwa wystarczająca byłaby kara z warunkowym zawieszeniem, albowiem wielokrotna karalność, na którą powołuje się Sąd w uzasadnieniu wyroku dotyczy czynów, które oskarżony popełnił przed kilkoma laty, a w czasie trwania niniejszego postępowania oskarżony przestrzegał porządku prawnego, nie popełniając istotnych przestępstw, zatem orzeczona kara nie wydaje się karą współmierną, sprawiedliwą, czy też dostosowaną do indywidualnych potrzeb resocjalizacyjnych i wychowawczych.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę wyroku wobec oskarżonego J. F. i uniewinnienie go od zarzutów w pkt. I, II, III, IV, V i VI oraz wymierzenie kary za czyny, do których oskarżony się przyznał w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, bądź

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu,

3) zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed Sądem II Instancji.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się również obrońca oskarżonego D. S..

Obrońca zaskarżył orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonego D. S. w całości, na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1, 2, 3 kpk skarżący zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie, iż D. S. miał świadomość, że kredyty nie będą spłacone, a dokumenty dołączone do wniosków są nieprawdziwe, pomimo braku dowodów pozwalających na poczynienie przedmiotowych ustaleń,
2. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia przez dowolną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z art. 7 kpk, polegającą na nierozważeniu i nie dokonaniu oceny całego materiału dowodowego, dokonaniu oceny dowodów z zeznań świadków pobieżnie, nie całościowo, w sposób spreczny z zasadami logiki i nie dokonaniu w uzasadnieniu wyjaśnienia podstaw uznania za niewiarygodne bądź odmowy wiarygodności wszystkim dowodom,
3. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający prześledzenie toku wnioskowania Sądu i weryfikację samego orzeczenia,
4. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 w związku z art. 362 kc przez pominięcie, iż do ustalenia wysokości odszkodowania mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego i naruszenie art. 362 kc przez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, pomimo, iż z materiału dowodowego wynika, iż gdyby pracownicy pokrzywdzonego wykonywali swoje obowiązki, do wyrządzenia szkody w ogóle by nie doszło.

Stawiając powyższe zarzuty wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania

Sąd Okresowy zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonego J. F. i D. S. w których postawiono zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę nie dopuścił się błędów wskazanych w obu apelacjach poprzez naruszenie przepisów postępowania ani błędu w ustaleniach stanu faktycznego. Wręcz przeciwnie postępowanie dowodowe przeprowadzone zostało starannie. Sąd ten w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie każdego z oskarżonych. Wnioski w tym zakresie wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodne z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk) a tym samym nie wykraczają one poza granice oceny określone dyspozycją art. 7 kpk. Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zgodnie z dyspozycją art. 424 kpk poddaje całościowej analizie dowody, którymi dysponował i które przeprowadził na rozprawie. Dowody te dokładnie omawia oraz ocenia ich znaczenie w procesie rekonstrukcji określonych zdarzeń stanowiących przedmiot niniejszego postępowania. Wykazuje sprzeczność, rozbieżność i niezgodność wyjaśnień każdego z oskarżonych z innymi dowodami oraz wyprowadza w drodze logicznej analizy wnioski co do określonej niewiarygodności tychże wyjaśnień w konfrontacji z tymi dowodami, które uznaje za wiarygodne.

Odnosząc się do poszczególnych okoliczności zawartych w obu apelacjach należy wskazać co następuje.

Sąd Rejonowy swoje ustalenia faktyczne poczynił przede wszystkim na podstawie zeznań M. Ć., T. G., M. J., R. K., W. R., T. Z. oraz zeznań M. S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Zeznania wskazanych świadków układają się w logiczną całość w głównym nurcie tej sprawy. Dowody te są konsekwentne i cały czas mają jednoznaczną wymowę świadcząca o zaplanowanym i przemyślanym działaniu obu współdziałających ze sobą oskarżonych w procedurze wyludzenia kredytów na podstawie fikcyjnych dokumentów przedkładanych przez wymienione wyżej podstawione osoby.

Co do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego D. S. dotyczącego rzekomego braku jego świadomości co do nieprawdziwości przedkładanych dokumentów w celu wyludzenia kredytu zauważyć należy, że jak wynika to z zeznań Z. P. (k - 1800) – to właśnie wszystkie zakwestionowane kredyty udzielane zostały za pośrednictwem biura

prowadzonego przez oskarżonego D. S.. Wzbudziło to określone uzasadnione podejrzenia pokrzywdzonego Banku, następnie doprowadziło do ujawniania całego procederu wyłudzenia kredytów.

Nie bez racji będzie tu także zauważyć, iż oskarżony D. S. w całym procederze spełniał istotną rolę posiadając dużą wiedzę co do procedur udzielania kredytów przez bank. Co więcej swoją osobą, która przygotowuje dokumentację określonego pożyczkobiorcy, wśród znanych mu pracowników pokrzywdzonego Banku budził zaufanie i uwiarygodniał zawarcie umowy kredytowej.

Co do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego J. F. niewspółmierności wymierzonej mu kary stwierdzić należy, że zarzut ten nie jest słuszny.

Zarzut niewspółmierności kary może być zasadnie podniesiony tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy czyli gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (por. uzasadnienie SN z 11.04.1985 V KKN 178/85 OSNKW 7-8/1991 poz. 60).

W przedmiotowej sprawie okoliczności takie nie zachodzą. Wymierzone oskarżonemu J. F. kary jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat nie może zostać uznana za niesprawiedliwą.

Orzekając ją Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem wszystkie przesłanki, które stosownie do treści art. 53 kk mają wpływ na jej wymiar. Jest ona współmierna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów – co wymaga szczególnego podkreślenia siedmiu oszustw – w ciągu przestępstw. Oskarżony J. F. wchodził już kilkakrotnie w kolizję z prawem i pomimo tego ponownie wszedł na drogę przestępstwa. W tych warunkach nie można zgodzić się ze stanowiskiem apelacji w zakresie istnienia przesłanek do zastosowania wobec oskarżonego J. F. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można także kwestionować wymiaru kary orzeczonej oskarżonemu D. S.. Wymierzona temu oskarżonemu kara w zaskarżonym wyroku jest karą zasłużoną i sprawiedliwą uwzględniającą wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk.

Nie można natomiast odmówić słuszności apelacji obrońcy oskarżonego D. S. w zakresie zarzutu naruszenia art. 46 § 1 kk na podstawie którego orzeczono wobec oskarżonych solidarnie obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego Banku.

Zarzut ten jest trafny aczkolwiek nie z przyczyn wskazanych w apelacji.

Zgodnie z dyspozycją art. 415 § 5 kpk sąd nie powinien orzekać o środku karnym przewidzianym w art. 46 § 1 kk jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Jak podkreślono to w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1.08.2012r. sygn. akt II AKo 198/12 chodzi tu o sytuację gdy zachodzi „tożsamość roszczenia” pomiędzy wnioskiem o naprawienie szkody a sytuacją o której mowa w art. 415 § 5 kpk zdanie in fine.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy obowiązek naprawienia szkody został już prawomocnie orzeczony w wyłączonych do odrębnego postępowania spraw osób biorących kredyty to jest w wyrokach dotyczących R. K., M. S. i T. G. w wysokości pobranych przez nich kredytów.

Co więcej wszystkie osoby pobierające kredyty, które działały wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi i zostały wymienione w zarzutach, w dacie zawarcia umowy kredytowej podpisały na podstawie art. 97 ust. 1 prawa bankowego pisemne oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji w przypadku braku spłaty kredytu stanowiący bankowy tytuł egzekucyjny.

Bankowy tytuł egzekucyjny po nadaniu mu klauzuli wykonalności jest podstawą do przeprowadzenia egzekucji na rzecz banku. A zatem istnienie pisemnych bankowych tytułów egzekucyjnych co do całości roszczenia banku o

naprawienie szkody przesądzą o sytuacji o której mowa w art. 415 § 5 kpk zdanie in fine. Uznać bowiem należy, iż istotnie bankowego tytułu egzekucyjnego odpowiada pojęciu użytego tam „prawomocnego orzeczenia”.

W tych warunkach stosując klauzulę antykumulacyjną należało uchylić nałożony na oskarżonych J. F. i D. S. obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 kk.

Orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa wynagrodzenia obrońcy z urzędu znajduje podstawę w art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt 5 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r.

Wyk. J.K.